

Núm. 9

Octubre Novembre 1984

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**Milt Jackson
Quartet**

ESPAULELLA

Editorial

Ja queda poc temps per acabar l'any 1984 — el del 50 Aniversari de l'arribada del JAZZ a Granollers— i JAZZ CLUB està treballant perquè el proper 1985 — el del 50 Aniversari de la fundació del JAZZ CLUB— vegi realitzats els projectes que ja fa temps s'hi està treballant.

Informem als nostres Socis i amics que s'estan fent gestions per tal de disposar d'un local on es puguin portar a terme tota una sèrie d'actes que són una part molt important de la finalitat del Club: Concerts, Jam-sessions, Projectió de pel·lícules del món del JAZZ, Videos, presentació de les novetats discogràfiques, etc. etc.

Ja és una realitat que el nostre Secretari, en Lluís Sitjes i Planas pugui, a través de Ràdio Granollers, Ràdio G-FM 102,3, donar setmanalment una emissió "JAZZ CLUB" d'una hora de durada.

A l'objecte de que els nostres Socis tinguin notícia les emissions de JAZZ que a través de la Radio són llançades a l'espai, s'està fent tota una colla de contactes a escala nacional i europea, per tal de poder donar detall de les Emissores, Freqüències i Horaris.

I no deixem de banda —ho tenim molt present— que l'any vinent és l'aniversari de la fundació del nostre JAZZ CLUB. Per això, si és que aconseguim com enguany, la col·laboració dels Estaments que ens han ajudat, pensem que el motiu mereix que ho intentem tot i que sabem — en som conscients— de les dificultats amb que podem topiar.

Cal seguir endavant, amb il·lusió, doncs a l'entorn

trobem que ara és el moment oportú. S'està produint en aquests moments el punt àlgid del període cíclic pel que respecta a l'afició i actes sobre el JAZZ. Vegeu sinó, la quantitat de Festivals i Concerts que es porten a terme, a escala nacional i internacional.

Es tracta de no deixar passar l'oportunitat...

Si t'agrada
el **JAZZ**

fes-te
soci del
**JAZZ
CLUB**
Granollers

07271

Aquest és el número
que juga Jazz Club Granollers
a la Rifa de Nadal d'aquest any

PARTICIPA—HI

**Publicidad
SITJES**

Av. Sant Esteve - Tel. 870 65 33 Granollers

En Sessió Extraordinària a l'Auditori de «la Caixa» Ray Brown - Milt Jackson Quartet

I tant!... Els nostres ulls no hi donaven crèdit. Era possible? o tal vegada un miratge?... una al·lucinació?... Res d'això, senyors, sinó que, al mateix escenari de l'Auditori de la Caixa, hi havia reunits, com ploguts del cel, dos dels més grans músics que mai podiem haver somiat vinguessin a casa nostra. Aquesta es la realitat, ni més, ni menys. Aquesta nit, el cicle "Ara, Jazz - 2" posava una fita al panorama cultural de la ciutat i es cobria de prestigi en les seves ja, per tots conceptes, inestimables sessions de jazz a Granollers.

En efecte, talment com anunciava el programa, fou una autèntica "sessió extraordinària" i el públic entès, el bon aficionat, que no bada, hi féu cap, sabent de sobres que la cosa rutil·laria. L'Auditori quedà petit, insuficient per a encabir-hi tot el personal. Molts que no assoliren una localitat, hagueren d'estar a peu dret.

Amb un silenci respectuós i expectant començà a sonar la màgia d'aquesta formació de cambra. Naturalment, planava en l'ambient el record del famós Modern Jazz Quartet, de John Lewis que, al seu moment, acaparà l'atenció del món del jazz i suscità molta controvèrsia. Desseguida, però, es posà en clar que no es tractava pas d'un **remake** d'aquell quartet, ni hi havia el propòsit de continuar amb el mateix plantejament.

Abans, tot restava fermat a l'obediència i a la disciplina que imposaven els arranjaments elaborats al mil·límetre i això encotillava la personalitat de l'interpret, car només disposava d'espais previstos que no podia transgredir mai. Ara, ben al contrari, aquesta gent han optat per la llibertat.

El mateix Milt Jackson, a l'alliberar-se de noses, ha esdevingut un intèrpret insospitat. Això ja es palesà últimament en la seva magnífica gravació amb l'orquestra de Count Basie que, precisament, comentàvem en el número anterior a la Secció de Discografia.

Milt Jackson, aquesta nit, evidencià tot el poder de la seva dúctil imaginació i les subtils de la seva música que prodigà a dojo fent "vibrar" el seu vibràfon (valgui la redundància).

Segons sembla, creix vivament l'interès pel vibràfon, aquest instrument que s'ha arribat a dir hauria estimat el mateix Bach i, actualment estan sorgint músics joves que l'han adoptat.

La primera part del concert fou dedicada a la memòria d'Ellington que s'inicià amb el tema **What am I here for** i seqüí amb tot un enfilall de títols

del Mestre. Magnífic ! S'assolí el **climax** de les grans reunions.

L'interès del concert era compartit per la presència de Ray Brown. Heus ací un músic amb totes les de la llei. Un autèntic virtuós del contrabaix. Admirador de Jimmy Blanton, com a ell mateix l'agrada dir, ha esmerçat una bona part de la seva vida artística —més de quinze anys— treballant al costat d'Oscar Peterson, després d'haver passat per les millors formacions americanes dels anys 40 i 50. Ja és a dir...

Ray Brown, incommensurable, meravellà l'auditori amb el seu "savoir fer" i destacà en un llarguíssim solo, ja en la segona part, esgotant les possibilitats interpretatives d'aquest feixuc instrument. Ray Brown és un dels executants més ràpids del contrabaix. Sorprenen els seus acords en doble i triple corda, tot jugant amb el **glissando** i armònics servint-se del **pizzicato**. No té necessitat de l'arquet i tracta aquest instrument gairebé amb tècnica guitarrística. No cal dir que s'emportà els aplaudiments i l'admiració de tothom.

Els demás components del quartet, Cedar Walton al piano i Mickey Rocker a la bateria, són també dues autèntiques personalitats que ajudaren a arrodonir l'èxit del concert. El primer, acompanyat sàviament i destacant-se en una intervenció a piano sol sobre **Without a Song**, un tema que féu famós Tommy Dorsey allà pels anys quaranta. I Mickey Rocker, un veterà experimentat que aconseguí això tan difícil de fer-se notar més en l'acompanyament que no pas en els solos (creiem que aquest és el millor elogi que es pot fer a un **drummer**).

Desítgem que de "sessions extraordinàries" com aquesta ens en vinguin sovint. Tant de bo !.

Mas 12h. de **TERROR**

cine MAJESTIC Granollers

VIERNES

23

NOVIEMBRE

de 6 TARDE a
6 MADRUGADA

ADMITIMOS:
- NIÑOS
- ADULTOS

El Duc a Barcelona

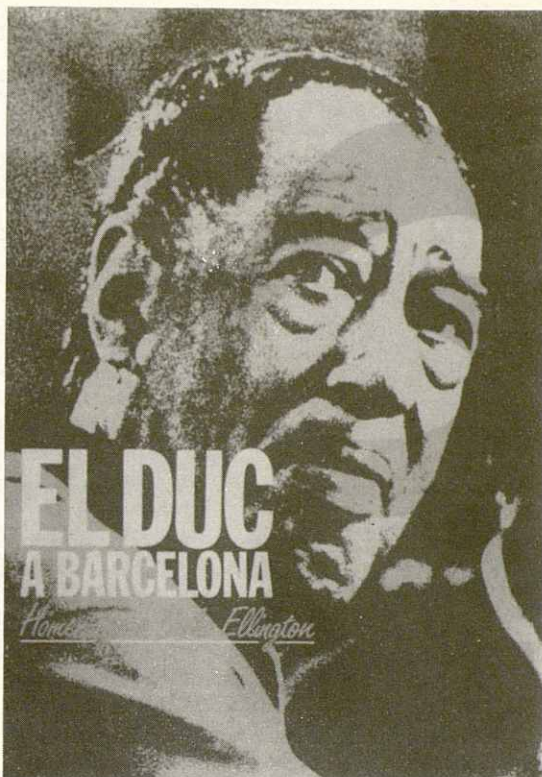
Homenatge a «Duke» Ellington

Del 25 d'octubre al 4 de novembre varen tenir lloc, al Teatre Romea de Barcelona, 10 representacions de l'espectacle musical "El Duc a Barcelona", en homenatge a "Duke" Ellington.

Així de concís, així de laconic podria ésser l'encapçalament de qualsevol "memorial" dels molts espectacles que durant l'any es duen a terme. Però no. Per a nosaltres "El Duc a Barcelona" fou quelcom més. Fou l'ocasió única de gaudir d'un autèntic clima ellingtonià aconseguit admirablement gràcies a l'esforç, a la constància i a l'amor posat en un treball certament difícil per part de tots els qui el portaren a terme.

La idea sorgí ja fa temps de la mà de Ricard Gili i d'en Tòfol Trepal. Tots els que integren aquest grup admirable "La Locomotora Negra", no podien per pas altra cosa. Havia d'arribar el dia de rendir el seu homenatge al "Duke" i el treball de selecció, d'arranjaments, d'assaigs i de "posta a punt" va començar. Paral·lament feia falta enquadrar la música en un espectacle plàstic fins i tot a aquell no massa endinsat de Josep Montanyès, després d'aquell recordat "Home and Blues", per aportar la seva creativitat i les seves idees.

Feia falta més encara. Era estrictament necessari recrear el climax de l'inoblidable Concert Sacre de Santa Maria del Mar que va tenir lloc l'any 1969, en el que a més de l'orquestra del "Duke", encara amb tots els seus grans solistes, la Coral Sant Jordi va participar-hi de manera admirable. I heus ací que sorgeix ara la Coral "Freedom"

Portada del programa

que a l'escenari del Romea ens ofereix, fins i tot amb "swing", una nova versió completa de l'admirable principal tema coral del II Concert Sacre: "Freedom".

Més encara. Semblava difícil obtenir la col·laboració de músics de primera fila que més o menys haguessin estat relacionats amb "Duke" Ellington. I formen a l'escenari "conjuntament i amicalment integrats" amb "La Locomotora Negra" ni més ni menys que: Wild Bill Davis, a l'orgue; Alvin Queen, a la bateria; James Bolden, a la trompeta; Charles Williams, al saxo alt i Harold Ashby, al saxo tenor. Amb ells, els solos de gran qualitat es succeeixen, la rítmica enfortida pel "tempo" d'Alvin Queen i pel suport de l'orgue de Wild Bill Davis fan que les sordines "wa-wa" d'en Ferran Cailà, d'en Ricard Gili i d'en Marc Trepal ens semblin més les d'en Bubber Miley, d'en Cootie o d'en "Tricky Sam" Nanton i... surt el blues de la veu clara i personalíssima d'Adrienne West "Blues I Love to Sing"...

"Duke" Ellington, la teva música segueix dient-nos tantes coses...

Josep Vadell

Boda con swing

Para Carme i Jordi

Hace unos días bastantes personas recibieron una cartulina que decía lo siguiente:

"Us esperem el dissabte 16 de juny, a partir de las 7 de la tarda, a les Caves Raimat, Carretera Nacional 340, Kms. 358, Terme Municipal de Cervelló.

A més de vosaltres, seran invitats d'excepció en Tete Montoliu, Mr. William Davis, Mr. Clyde Lucas, Mr. Guy Lafitte, Mr. Montgomery Alexander i molt d'altres."

Por lo tanto el pasado día 16 de Junio, nos encaminamos hacia las Cavas Raymat bajo la experta dirección automovilística de D. Luis Freire, alias "Cecil B. De Mille". Llegamos a buen puerto, sin demoras ni fatigas y poco a poco se fueron congregando en las Cavas, aparte de familiares y amigos íntimos, la flor y nata de los jazzfans catalanes amén de unos cuantos invitados extranjeros, entre los cuales destacaremos el Dr. Charvolín, nunca tan bien ponderado Presidente del Hot Club de Orange, Roger Maurry de Marsella, Georges Mathys de Yverdon (Suiza), J.M. Monestir y J.P. Tamazian de la afamada marca discográfica "Black & Blue" de Paris.

Antes de que empezara la fiesta, nos hicieron recorrer las cavas en un simpático trenecito. El recorrido fué harto interesante, aparte de que el conductor de nuestro tren se mostró demasiado locuaz, lo cual significó que entre parada y parada, nos duchamos copiosamente por culpa de las filtraciones acuosas de los túneles.

Una vez terminada la visita de las cavas y ya secados, saludamos afectuosamente a los novios, Sres de Suñol, y nos sentamos cómodamente en la magnífica sala de fiestas de las Cavas en la cual fueron desfilando los músicos convidados a la boda.

Abrieron el fuego las huestes de "La Locomotora Negra" que demostraron una vez más bajo la e-nérgica batuta de Ricard Gili, su propensión al swing y a la alegría. Siguió Tete Montoliu acompañado en esta ocasión por Monty Alexander al bajo, Guy Lafitte al saxo tenor y Clyde Lucas a la batería. Brillaron todos a gran altura y la temperatura musical iba subiendo.

Siguió un conjunto catalán al 95 o/o, con Lucky Guri al piano, Joan Albert al saxo tenor, J.M. Farrás a la trompeta y Clyde Lucas a la batería.

Nuestros compariotas no desmerecieron y se comportaron valientemente.

Entraron luego en la lucha Wild Bill Davis al órgano, Guy Lafitte al saxo y el infatigable Clyde Lucas a la batería. Todos revestidos de sus inconfundibles y policromados tirantes. Fugazmente y para no desmerecer, Luis Freire, que filmaba sin desfallecer, también revistió los célebres tirantes.

El torrente de swing desencadenado por Wild Bill y sus amigos, fué seguido por una música más suave suministrada por el guitarrista francés Eric Daniel acompañado al bajo por Stephane Persiany, hijo del célebre pianista André "Pepé" Persiany.

Mientras tanto desfilaban las viandas y las bebidas y puedo asegurar que bajo la avalancha de comestibles y bebestibles, nadie quedó hambriento, excepto los novios que no probaron bocado, seguramente por causa de la alegría y la emoción. Eran ya casi las dos de la madrugada cuando Monty Alexander tomó el relevo y actuó solo al piano, de una forma magistral. A regañadientes, Will Bild volvió al órgano, para terminar la fiesta, ya que, según sus palabras, nadie podría superar a Monty, después de su actuación. De todas formas, Wild Bill, nos demostró una vez más que sigue siendo el mejor organista de jazz.

Y así terminó la fiesta de Carme y Jordi Suñol. Una fiesta magnífica, repleta de swing y de alegría. La novia estaba preciosa con su vestido blanco, el novio muy elegante y todos los asistentes más que satisfechos.

Esperemos que pronto se casará otro jazzman de pro y que nos pueda ofrecer una fiesta igual de magnífica. Amen.

Alfredo Pappo

El Jazz

i la música programàtica

En el horizonte del **jazz**, no escasean los músicos que, al conquistar cierto grado de madurez artística, se evaden de los estrictos moldes de esa especie y tientan fortuna en la ruleta de la ópera, del concierto, del **ballet** o de cualquier otra forma de la música "seria".

Elabora el **jazz** su adrenalina en las suprarrenales de la improvisación. Además, se funda sobre el principio del isocronismo, del ritmo que fluye sin obstáculos y sólo se quiebra en los **breaks** o rupturas rítmicomelódicas. Si el músico se lleva por delante estos principios, todo el edificio artístico se desploma irremisiblemente. Porque muy difícil se torna la plena adaptación del **jazz** a las exigencias de música de programa o programática. De ahí que los experimentos labrados en esta órbita distan mucho de haberse visto coronados por el éxito.

Uno de los artistas que abrieron el fuego en esta trinchera fue el pianista filipino Fred Elizalde. En sus comienzos, militó en la escuela **jazzística** de los músicos "blancos" de Nueva York. Pero no tardó en intentar vuelos mas "elevados". Para ello, estudió orquestación nada menos que con Ravel.

Como resultado de esta invalorable práctica, compuso una obra de programa, una **suite** edificada sobre los cimientos del lenguaje del **jazz**, en connubio con el de la "otra música". Titulada **The Heart of a Nigger** (El corazón de un negro), en ella traza un panorama del desarrollo espiritual de los afronorteamericanos. A pesar de la sólida formación técnica de su autor, el ensayo resultó un rotundo fracaso, pues el idioma impresionista de Elizalde se opuso agudamente a los fundamentos del **jazz**.

Fue el saxofonista soprano Sidney Bechet una de las mentalidades más brillantes germinadas en el campo de la improvisación **jazzística**. Podía adoptar como base un simple tema de **blues** y construir sobre su andamiaje una obra plena de lirismo, de originalidad y **élan**. En determinado período de su carrera, se vio atraído por la "composición seria". Dio a luz un **ballet** rotulado **La nuit est unne sorciere** (La noche es una bruja). Su argumento, firmado por André Cogrart, se eslabona en torno de un sonámbulo que, dominado por un espíritu adverso encarnado en un bailarín negro, se convierte en homicida.

Con la partitura de su **ballet**, Bechet demostró la profunda veracidad que encierran las palabras de Jelly Morton acerca de ese artista, en el sentido

de que tocaba más música de la que puede recoger el papel pautado... Porque el lenguaje de **La nuit...** resulta artificioso y carente de espontaneidad.

Duke Ellington estaba llamado a brindarnos la "obra maestra" en este territorio. Desde sus primeros conatos **jazzísticos**, exhibió su interés en distintas manifestaciones de la música. Su libro de cabecera fue siempre el **Tratado de orquestación**, de Rimsky-Kórsakov. Además, compuso una ópera de ambiente africano, **Boola**, lamentablemente inconclusa.

Dentro de esta estética, su obra capital es **Black, Brown and Beige** (Negro, marrón y marfil), en la que pinta un cuadro de la vida de los negros, desde su introducción "oficial" en los Estados Unidos, en 1619. Para su textura utilizó fibras de las canciones de labor (**Work Song**, canto de trabajo, se titula su primer movimiento). **Come Sunday** (Llega el domingo), el segundo, presenta a los negros en sus expansiones religiosas. Titulado **The Blues**, el tercer movimiento nos lleva al instante en que, finalizada la guerra hispanonorteamericana, los soldados negros retornan a sus hogares. El movimiento final, **Three Dances** (Tres danzas), enfoca tres bailes afroamericanos. El primero, escrito dentro del estilo de la música afroantillana, rinde homenaje a los soldados haitianos que colaboraron en la Guerra de la independencia norteamericana. En la segunda danza, rotulada **Emancipation Celebration**, describe el optimismo de los jóvenes negros ante la liberación de los esclavos, así como la perplejidad de los ancianos convertidos de súbito en ciudadanos jurídicamente libres. Con la danza titulada **Sugar Hill Penthouse** (La casita de Sugar Hill), en que dibuja la atmósfera de un tramo del barrio Harlem, de Nueva York, la obra tañe su acorde final.

No logró Ellington sortear los escollos que presentan las concepciones realizadas en este territorio. Imposible le fue conservar la fluidez y la homogeneidad del estilo, a lo largo de una obra de dimensiones y miras distintas y distantes de aquellas a las que estaba acostumbrado. Grandilocuente por momentos, vacilante en otros, su discurso languidece y demuestra, una vez más, que la mentalidad del **jazzman** no se adapta a la del músico "académico", por más que esté apuntalada por enseñanzas de Ravel o de Rimsky-Kórsakov. Ellington que no tenía un ardite de estulto, retiró la obra de cartel...

Néstor Ortiz Oderigo

ANATOMIA DE LA MÚSICA DE JAZZ

Capítol III - Definicions

Serien quasi interminables la quantitat de definicions que podríem aplicar sobre el sempre tant polèmic tema del què preten demostrar on es troba la mesura exacta de la determinació "jazz". Si bé hem dit que el jazz podria ser la música de la confusió, perquè? per quin o quins motius? On comença el jazz i on acaba? Perquè hom coneix que és jazz el que s'interpreta? Si és així, la música de la confusió, serà únicament pels que no la coneixen, en tot cas.

Les divagacions serien també interminables.

Eus ací doncs, algunes frases sobre la música de jazz:

El jazz és el llegat d'una raça discriminada del que ja no podem desfer-nos.

El jazz és el llenguatge d'una raça mitjançant la música, i la protesta d'aquesta utilitzant els instruments musicals d'una altra raça.

El jazz és un crit de llibertat absoluta dins un ordre establert.

Les inflexions vocals dels negres transmeses mitjançant els instruments musicals dels blancs, heus ací el jazz.

El jazz és un llenguatge musical comprès pels qui saben escoltar-lo, i parlat pels qui saben interpretar-lo.

El jazz és un ésser humà que neix en el moment que es comença a interpretar, es fa adulte durant l'interpretació i mor del paroxisme final.

El jazz és un petit dimoni que es fica enmig de les notes del pentagrama, les estova amb la seva escalfor i les trasllada de lloc rítmicament.

La música de jazz és quelcom que no es veu, que no es pot tocar ni agafar, ni aturar, ni tant sols escoltat. Penetra dins d'un mateix i el fa vibrar.

El jazz és una dona sinuosa, plena de curvatures armòniques que es belluguen a un ritme persistent per arribar a un orgasme llarg i joíós.

El jazz és un arbre que dóna fruits saborosos i diferents cada vegada que hom es menja.

El jazz és un idioma que només uns quants predisposats tenen el privilegi de poder-lo parlar, i uns quants d'altres de saber-lo escoltar.

El jazz és la improvisació musical d'una melodia establerta i interpretada d'una manera establerta.

El jazz és un insecte verinós que quan T'ha picat, ja no pots mai més desfer-te'n.

Tot el que construeix l'home és per a copiar-se ell mateix. La música de jazz és la construcció de l'home.

El jazz es produeix com una metamorfosi que ocasiona una sèrie d'ingredients d'heretatge racista sense els quals no fóra pas possible.

El jazz es produeix quan, a més a més dels ingre-

dients necessaris, ritme, improvisació sobre un tema establert, inflexió de les notes musicals, harmonia de llenguatge, etc, hi ha també l'atmosfera que es respira: jazz.

La diferència entre la música de jazz i la que no ho és, consisteix en que el jazz és tou, i "l'altra" música és rígida.

Per a sapiguer que el què s'escolta o el què s'interpreta és jazz, no és pas necessari que t'ho diguin. Se sent a dins d'un mateix, sense necessitat de dir cap mot.

El jazz és un arbre que té les arrels a l'Àfrica, neix a Amèrica i és fa gran voltant el Món.

No es pot dir que hom tocarà música de jazz, quan hom li sembla que està a punt, com hom no pot dir que pintarà una tela quan s'està a punt de pintar-la; tot això es veurà un cop es realitzi.

El jazz és una música massa viva per a que visqui, i fatalment, es mor ja en el transcurs de la seva interpretació.

El jazz és la música de la metamorfosi dels últims cinquanta anys del segle dinou, que es produeix durant els primers cinquanta anys del segle vintè i es mor durant els cinquanta anys següents.

Poseu el ritme de la raça negra, barregeu-lo amb les discriminacions despiatades de la raça blanca contra aquesta, poseu-hi els cants de treball i d'angoixa dels negres, les evasions dels cants espirituals, feu, després, penetrar tot això a les sales de corrupció del sud dels Estats Units, doneu instruments als negres per que els facin sonar a la seva manera, doneu una "llibertat" discriminada a aquests, i que cantin les angoixes pels carrers i pobles: "els blues"; poseu-hi ritme: "el ragtime", organitzeu bandes de música per a acompanyar els enterraments, i per les festes de Carnaval de la Nova Orleans. Tot, ben barrejat, dins una cocktailera: el combinat es dirà "JAZZ".

Hi ha un perquè en tot això ?

Jordi Vall Escriu

Stan Getz

Stan Getz va néixer a Filadelfia, el dia 2 de febrer de l'any 1927.

Inicià la seva vida professional molt jove com a contrabaixista. Ben aviat, però, passà al saxo tenor amb quin instrument s'ha quedat definitivament.

Hi ha acord unànime amb que el so que treu al seu instrument és un dels més agradables dintre l'escena del Jazz.

Getz ha recorregut un llarg camí, sempre cercant nous coneixements, nous horitzons. Ha actuat amb Jack Teagarden (1943), Stan Kenton (1944) Jimmy Dorsey i Benny Goodman (1945), Woody Herman (1949), etc. però fonamentalment, és deixeble de Lester Young.

Tan bon punt va deixar el grup de Woody Herman, es dedicà a actuar amb grups reduïts —quartets, quintets, sextets — la majoria de les vegades capitanajats per ell mateix.

Passà una llarga temporada a Escandinàvia, d'on en va marxar el 1961.

Ha actuat amb Gillespie, Hampton, els trombonistes Bob Brookmeyer i J.J. Johnson, el trompetista Chet Baker i tota una llista molt llarga d'altres

músics que farien llarga la mateixa.

Ha estat conceptuat com a fidel representant del "cool jazz" (jazz fred) cosa que es contradiu amb altres definicions que el descriuen com a un swingman calent (hot).

Degut a la demanda del mercat nord-americà i potser una mica influenciat pel contacte amb Gillespie, féu incursions cap el camp de la Bossa Nova.

Va fer, també, qui sap si intentant emular els seus ex-caps d'orquestra Stan Kenton i Woody Herman, unes recerques gravant acompanyat amb instruments de corda. No va passar d'aquí.

També amb Chik Corea col·laborà realitzant alguns àlbums, amb el que demostrà la seva versatilitat dintre la línia del jazz avantguardista.

No obstant no és un innovador. És molt possible que no tingui els seguidors que han tingut homes com Coleman Hawkins, Lester Young o John Coltrane, per exemple.

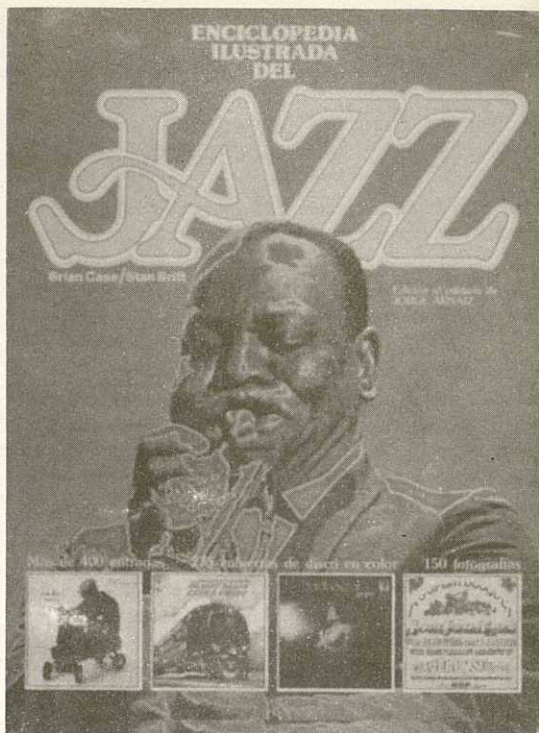
L'any passat, 1983, amb motiu del II Festival de JAZZ de Terrassa, actuà en aquella ciutat junt amb Chet Baker.

Pere Crusellas i Solsona

Jazz de la A a la Z

Ja fa dies que va aparèixer a Espanya un llibre que realitzat i publicat a Londres ara fa sis anys per Brian Case i Stan Britt, es titula "Enciclopedia Ilustrada del Jazz". És doncs la traducció d'un dels textos més recents sobre el tema Jazz, molt conegut i apreciat per tots els públics d'arreu del món. L'edició espanyola ha estat posada al dia, i el crític i director de la col·lecció discogràfica "Jaz Spot", Jorge Arnáiz, s'ha ocupat d'adequar el text a les nostres latituds, afegint-hi l'entrada de músics espanyols i assenyalant les gravacions assequibles en el nostre mercat.

Es tracta d'una obra en la que es preten hi quedin recollits tots els individus que han contribuït a divertir, inquietar, entusiasmar o desconcertar a l'aficionat, des dels orígens a principi del segle fins al moment present amb aquest "Jazz Rock" que, segons es diu a l'introducció, "És un desenvolupament que s'aparta del corrent principal i aconsegueix la seva inclusió en el llibre més per ser el punt més idoni de captació per al possible nou aficionat al Jazz, que pel seu contingut musical". I, entre aquests textos, totes les grans èpoques i tots els grans músics. Tots els acompanyants destacats i tots els herois importants. Sempre tractats de forma objectiva, amb breus crítiques quan

Portada del llibre

és el cas. Però pretenen mantenir en tot moment certa ponderació en les opinions — perquè els autors opinen i hi prenen part — amb el propòsit de que el lector mitjanament interessat pugui assabentar-se de les característiques i estil i escola de cada "jazz-man" tractat.

Probablement sigui l'obra més completa publicada sobre el tema Jazz en castellà. I pot ésser que estigui destinada a ser punt de referència per tots els que s'interessin per la música de jazz, que avui dia figura ja amb ple dret dintre el món de la cultura.

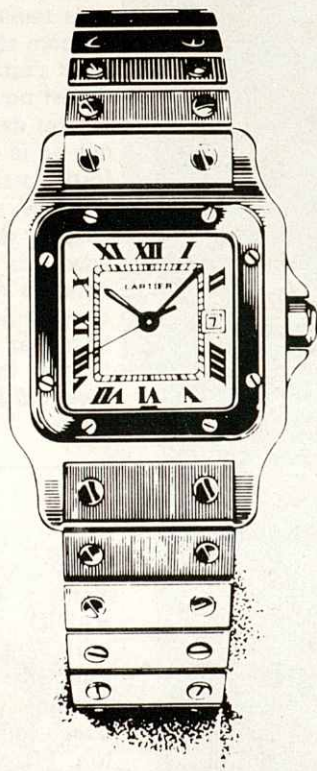
Enciclopedia ilustrada del Jazz. Brian Case i Stan Britt. Traducció Rafael Mazarrasa, Fernando Valero i M. Antolin. Ediciones JUCAR - Madrid. 1984 (224 pàgines, 400 biografies de músics i orquestres, 275 reproduccions de portades de discos i 150 fotos). 2.900 pessetes.

Aquells dels nostres lectors que estiguin interessats per aquest llibre, poden contactar amb la nostra redacció, Telèfono 870 65 33 (tardes) i el Jazz Club Granollers farà que el rebeu amb un descompte especial que ens concedeix la casa editora.

JOINT

les must[®] de *Cartier*

Paris

S
SORIQUE
JOYERO

Clave. 9 • Tel. 870 05 07 • GRANOLLERS.
La Riera, 49 • Tel. 790 15 77 • MATARO.